

Daarover wist onze Voorzitter te verhalen dat het eertijds de gewoonte was kadavers van aangespoelde personen ter plaatse of op de oever te begraven.

Na de pauze vertoonde de heer Isidoor Anseeuw een selectie uit zijn werk. Opmerkelijk daarbij was, dat hij de oude toestand weergaf naast de nu bestaande. Zo, beelden van het Boerenhof in Heist met het oude kerkhof en zijn mooiste monumenten. Via de Heistse Klakkertjes belandden we op de folkloremarkt, het roetelkind van ons besuurslid Maurits Dekeyzer, waar het Hooghuisorgel er de stemming in bracht midden de visbakkers en de oude ambachten. Vóór dat we het beseften waren daardoor op de Stockmanshoeve. Daar kregen we de oude werkwijze bij het oogsten voorgeschoteld: pikken, binden, stuiken, wagens laden en lossen, dorsen met vlei en machine; waarna overgestapt werd naar hedendaagse pikdorsers. Alleen kregen we het primitieve oogsten met de sikkel niet te zien. Bij het begin van het onderwaterzetten van de streek, zomer 1944, heb ik op deze wijze geholpen bij het oogsten: kniehoogte in het water, de halmen afsikkelen en opbergen in "de bagge" die we om de nek hadden hangen. Spijtig dat we daarvan geen beelden hebben. DIT HAD PLAATS OP DE LAAGST GELEGEN LANDERIJEN VAN DE BEUKEMAREHOEVE TE LISSEWEGE.

We kunnen onze Medeleden feliciteren met hun werk en wij danken hen voor deze genoegelijke namiddag, voor hun bereidwillige medewerken; vooral Paul Braet die instond voor de technische realisatie.

G. Vandepitte.

*
* * * *
*

2. Receptie tentoonstelling, Scarpoord 1/3/85.

Inleidende toespraak door ons Bestuurslid Johan Ballegeer.

Het spreekt vanzelf dat bij een tentoonstelling waar het Sincfalamuseum in betrokken is, de conservator spreekt over zijn museum. Dat is al de eerste fout die ik maak, want het Sinsfalamuseum is niet MIJN meuseum, maar het museum van de ganse Zwinstreek!

Ongeveer vijftientwintig jaar geleden was ik nog niet zo grijs als nu en had ik dus nog jonge en onbezonnen gedachten. Eén ervan was een museum te stichten dat de aandacht zou vestigen op de Zwinstreek en het werkgebied van de Heemkundige Kring Sint-Guthago. Ik kreeg veel goede raad en goegemeende wedestichters, doch werkte mij hopeloos in de miserie en de problemen. Gelukkig kon dit embryo van een museum een paar jaar later overgebracht worden in het prachtig gebouw in de Pannestraat, waar het de naam Sincfalamuseum kreeg. Ik geef toe dat de vrienden die mij omringden en ikzelf ons jeugdig enthousiasme wel eens zagen tanen, dat we vaak meenden niet genoeg aandacht te krijgen en dus vaak het bos van de bomen niet meer zagen.

En dan maar zeuren over follow-up en jong bloed ... Dank zij de heer Antoon Ghekiere van de Kultuurraad en de heer Willems (van roeping BTK- en DAC-goochelaar) kwamen we aan een D.A.C.-project, zodat we drie mensen konden tewerkstellen in ons museum. Dit is onze grote fierheid: we hebben in een tijd van werkloosheid, tenminste drie mensen hun zelfrespekt kunnen teruggeven.

Onder de jonge bruisende leiding van onze dynamische voorzitter schepen Danny Lannoy kent het Sincfalamuseum plotseling een hernieuwde opleving. Hij is jong, dynamisch, heeft kennis van zaken ... en we zullen hem dus duchtig gebruiken.

Verder wil ik een bloemetje gooien naar Frieda Dierickx Visschers, Frank Welvaert en Frank Neyts die belangloos aanboden om de beheerraad van het museum te adviseren in de moeilijke taak om van Sincfala een toeristische aantrekkingspool van Knokke-Heist te maken. Ik wil er terloops op wijzen dat de beheerraad zelf al jaren belangloos werkt ... en er vaak zijn slippen aan scheurde. Gisteren nog hoorde ik iemand zeggen: "Alles goed en wel, maar 't is toch spijtig dat Sincfala 'ginder' ligt". Mischien... Inderdaad... Maar 't Zoute heeft het Zwin, Knokke zijn Margaretakerk, Albertstrand zijn Casino, Duinbergen zijn bosjes voor de vrijers, Ramskapelle zijn weiden als wiegende zeeën en Westkapelle zijn forten en dijken. Laat Heist dus ook iets hebben. Ja, 't ligt allemaal zo ver uit elkaar: dat is omdat Knokke-Heist zo groot is. Laten we dus ook groot denken.

Ik heb gisteren nog iemand iets horen fluisteren over Heemkunde. Wel het zit zo: het Sincfalamuseum is niet het museum van Knokke, of Heist, of Westkapelle of Ramskapelle; het Sincfalamuseum is het museum van de Zwinstreek, d.w.z. van de streek tussen Blankenberg, Sluis en Brugge en van alle dorpen daar tussen in.

Hoewel het museum gesticht werd en werkt onder de auspiciën van de Heemkundige Kring Sint-Guthago, sluiten wij samenwerking en vriendschap met andere heemkundige kringen niet uit. Ikzelf en een paar anderen uit de beheerraad komen uit St.-Guthago, maar onze voorzitter Danny Lannoy staat met beide voeten binne "Cnoc is ier" en de agjunctconservator van het museum Firmin Vandepitte heeft banden met "Heyst leeft". Als we nog meer heemkundige, folkloristische en historische kringen ontdekken in de Zwinstreek dan zijn deze van harte welkom.

Over vijftientig jaar zit ik hier in een rolstoel en dan is Sincfala misschien gewoon het "Stedelijk Museum van Knokke-Heist" en geeft het aan twintig mensen een voltijdse broodwinning. Daarom dank ik nu needs de heren Danny Lannoy, Robert Willems, Antoon Ghekiere, Frank Welvaert, Frank Neyts, Jacques Larbouillat, Firmin Vandepitte, Willy Theerens, Paul Braet, Huib Gobert, René De Keyser en Luc Troffaes. Ik vergeet natuurlijk niet de volledige gemeenteraad; en wat zouden we aanvangen zonder onze DAC-ers Guido, Charlotte en Tita en onze BTK-ers: Toon, Françoise, Frieda Frank, Dirk, Katrien, Marijke en Ferande.

*
* * * * *
*

3. Veertig Jaar geleden.

Toespraak door ons Medelid Roger Morre uit Eeklo, bij de opening van de tentoonstelling "Oorlog 1940-45" in het Stadhuis van Damme

De overrompeling door het oorlogszuchtige nazi-Duitsland tijdens de meidagen 1940 bracht voor de bevolking van ons klein Belgenland een jarenlange onderdrukking met zich mee. Een meer sombere periode, gevuld met angst, terreur, leed en ontbering. Vooral in de grote centra werd honger geleden.

Naarmate die ellendige Duitse onderdrukking bleef voortduren, werden we gekonfronteerd met een heel andere soort honger: het smachtend verlangen naar de vrijheid in het eigen vaderland. Voor tallozen werd dat een hartkwellende diepe knaagde